

na vseh železnicah, ki vozijo na slovenskem Spod. Štajerskem.

Prebivalstvo je zahtevalo tudi dvojezične napise in pečate pri poštini uradih. Preje so nekateri poštni uradi tudi dobili dvojezične napise. Sedanja vlada pa se malo ali celo nič ne ozira na opravičene zahteve slovenske. V Sevnici, Dramljah, v Ljutomeru n. pr. je prav malo Nemcev. Te občine so že večkrat prosile za dvojezične napise, pa brez uspeha. (*Post. Biankini: Kaj pa na to rečejo?*)

Kaj rečejo? Da bi slovenski napisi razburili Nemce! Za naše pritožbe je vlada gluha. (*Klici: Tako je!*)

Sploh so na javnih poslopih le nemška imena, uradni odloki, pozivi itd., le nemški.

Kdaj pač dobimo v Avstriji vlado, ki ne bode le v besedah pravična, ampak tudi v dejanju, in sicer tudi Slovencem?

Dokler se to ne zgodi, slovanski narodi ne bodo zadovoljni in srečni. Mi Slovenci torej zahtevamo, da vlada naše itak skromne pravice ne le v teoriji prizna, ampak tudi povsod v javnem življenju. (*Zivahna pohvala. — Govorniku tovariši častilajo.*)

Državni zbor.

Dunaj, 19. novembra.

Volitev v 10. dunajskem okraju.

«Slovenski Gospodar» je že omenil, da so pri ožji volitvi za deželni zbor v Favoritih zmagali krščanski socijalci z večino 39 glasov. Ta izid volitve je strahovito razburil židovske socijalne demokrate. Ti so vložili v državni zbornici nujni predlog ter obdolžili ne le samo krščanske socijalce, temveč tudi vlado nepostavnega postopanja pri volitvi. Pa tudi krščanski socijalci so vložili nujni predlog proti judom in njihovim zaveznikom, katerim dokazujejo, s kakšnim nasilstvom so nastopili proti krščanskim volilcem. O tej zadevi se je obravnavalo v zbornici dne 14. in 18. novembra. Z vso divjo strastjo sta poslanca Pernerstorfer in Schuhmeier napadala osebito dr. Luegerja, dunajskega župana. Pa tudi krščanski socijalca dr. Gessmann in dr. Pattai nista ostala dolžna odgovora na vsa lažnjiva predbacivanja socijalnih demokratov. Mokraški agitatorji, pa tudi slaboznane mokraške ženske so z blatom in gnojico oblivali krščanske volilce, kamenje in vrče metali na nje, s stoli so jih pobijali; nekateri krščanski volilci so bili ranjeni. Očitati so mokači županu dunajskega mesta, da je nalašč ponarejal volilne zapisnike na škodo liberalnih volilcev. Dr. Pattai je dokazal v svojem govoru, kakšna laž je to predbaci-

vanje. Sicer je vladni zastopnik naznanil, da se je že začela sodnijska preiskava in se bojo kaznovali vsi, ki so učinili kaj nepostavnega.

Termenska kupčija z žitom na borzi.

Poslanska zbornica je to velevažno postavilo na korist kmetstvu ljudstvu, katero se peča s pridelavanjem žita, sklenila v zadnjem zasedanju; gospodarska zbornica jo je pa nekoliko spremenjeno vrnila zopet poslanski zbornici. Gospodarski odsek poslanske zbornice je sprejel te dni od gospodske zbornice spremenjeno postavilo, ki pride v eni prihodnjih sej v obravnavo, če bo sploh še zboroval državni zbor.

Nujni predlog za uimske škode.

Veliko število teh predlogov zahteva nujno podporo od države za poškodovance. Dotični odsek pa še ni mogel predložiti zbornici svojega poročila, ker vlada tudi še ni objavila napovedanega postavnega načrta, po katerem hoče prispevati za škodo prizadetih. Več poslancev je zahtevalo, naj se ta stvar reši kmalu.

Državni zbor razpuščen?

Zadnje dni so se vršile nove obravnave med Čehi in Nemci. A ker slednji nočejo privoliti v nobeno ugodnost Čehom na korist, se mir med obema narodoma ne more skleniti. Radi tega pa tudi državni zbor ne more začeti rednega obravnavanja o važnih zadevah, kakor: državni proračun za l. 1903, pogodba z Ogersko, dovolitev vojaških novincev za l. 1903, zvišanje vojakov i. t. d. Vloženih je dozdaj čez 50 nujnih predlogov, kateri se morajo vzeti v pretres poprej, kakor pridejo na vrsto imenovane vladne predloge. Ker ni upanja, da se pogodijo Čehi in Nemci, namerava vlada prihodnje dni za nekaj tednov odgoditi državni zbor in pričeti nova pogajanja med Čehi in Nemci. Če ta pogajanja ostanejo brezuspešna, se razpusti državni zbor. Potem bo delal namesto zbornice znani § 14, s katerim se bo dovolil proračun za l. 1903, se bojo dovolili vojaški novinci, se bo zvikšalo število vojakov in plača cesarskemu dvoru za 2 milijona kron. Tako se govori v poslanskih krogih.

Napisi na železničnih postajah.

Nemci na Češkem se čutijo razžaljene, ker se po tamošnjih nemških pokrajinah napravljajo napisi po železničnih postajah v nemškem in češkem jeziku. Te strašne «krivice» ne morejo prenašati. Cela kopa nemških poslancev je radi tega vložila nujne predloge z zahtevo, naj vlada poseže vmes ter odpravi češke napise. Železnični minister

je izpovedal, da se to godi radi potrebe potujočega prebivalstva. Pri tej priložnosti je povzel besedo slovenski poslanec Žičkar ter razkrival mnogo več krivice, katere se godijo slovenskemu prebivalstvu na Spodnjem Štajerskem in Koroškem na južnoželezničnih progah in po nekaterih deželnih železnicah. Tu so namreč napisi s a m o n e m s k i. Dr. Pommer je nekaj klobosaril proti g. Žičkarju češ, da slovensko prebivalstvo ne želi nobene spremembe.

Politični ogled.

Presvitli cesar boleha na revmatizmu (trganju po udih) in že več dni ne zapusti grada Schönbrunn. Vendar bolezen ni nevarna in upati je, da presvitli cesar kmalu zopet popolnoma ozdravi.

Katoliško šolsko društvo in ministri. Minulo soboto je imelo katoliško šolsko društvo za Avstrijo dvoje slavnostnih zborovanj, na katerih sta govorila mej drugimi poslanca dr. Porzer in princ Alojzij Lichtenstein. Med drugim tudi o velikem pomenu zadnje kršč. soc. zmage za razširjanje katoliške ideje v Avstriji. K zborovanju so bili tudi povabljeni ministri Koerber, Goluhovski, Hartel, Call, Böhm-Bawerk in Režek, a se povabilu niso mogli odzvati ter so poslali oprostilna ter pozdravna pisma. To pa je povzročilo nepopisni krik pri protiverskih strankah. Židovsko-liberalno časopisje napada avstrijske ministre, ki se sploh drznejšo odgovoriti na povabilo tega društva, ki hoče ustanoviti krščanske šole namesto sedanjih. Toda to vpitje je brezuspešno. Katoliška zavest napreduje!

Srbi iščejo prestolonaslednika. Vkljub raznim izjavam kralja Aleksandra, da v Srbiji sedaj še nihče resno ne misli na rešitev vprašanja glede srbskega prestolonasledstva, je vendar to vprašanje v srbskih krogih neprestano na dnevnem redu. Pred nedavnim je došla v tem oziru iz Belgrada zanimiva vest, da namerava kralj proglasiti za svojega naslednika na srbskem prestolu brata kraljice Drage, ki biva sedaj v Parizu. To vest pa je srbska vlada takoj najodločneje zavrnila. Sedaj pa je došla v tem oziru nadaljna vest. Iz Belgrada namreč javljajo, da so 18. okt. v državni tiskarni na zelo skrivnosten način natisnili kraljev proglas, v katerem se kraljičin brat proglašja za prestolonaslednika. Ta tiskovina pa, tako javljajo v navedenem poročilu, ni zagledala belega dne, ker so o njej pravočasno zvedeli avstrijski vladni krogi na Dunaju in poslali v Belgrad tak migljaj, da

steknil? »Gnojne vile mi je nekdo v hrbet porinil.« — »Prav ti je storil, čemu se pa vtikaš v reči, katerih ne razumeš. Ako bi tiho trgal, pa se ne bi nič zgodilo; ti si pa lomil kakor medved.« — »Lenart! Ti si vsega tega kriv; zakaj si me pa pregovoril?« — »Glej ga no, sedaj bo pa še mene dolžil! Zakaj si pa šel, saj te nisem vlekel seboj!« — »Lenart, jaz bom umrl, oh, kaj bo? Lenart! ti si me zapeljal v največji greh, pomagaj mi, da se spovem; pojdi po gospoda!« — »Ljubi moj, nimam časa hoditi okrog gospodov; nič kaj ne marajo zame in vrhu tega bi se še izdal, da sem hotel Gabernika okraštiti. Potlej bi me pa vtaknili v luknjo. Poskusi se kesati, bo že kako šlo. Jaz pa potegnem drugam, tu ni nič več varno.« Nato je švedral dalje po hosti, ne meneč se za tovariša, ki se je vil v smrtnih bolečinah. Kruljc je videl, da se mu bliža zadnja ura. »Oh, ljubi Bog, usmili se me! Samo toliko mi prizanesi, da se še obtožim svojih grehov. Kaj bo z menoj, če sedaj tu umrjem?«

Žeja ga je neznosno mučila. Zbere vse moči, da bi se priplazil do kakega studenca. Pa komaj se spravi po koncu, že pade zopet nazaj. »Izgubljen sem, izgubljen, nobene pomoči ni!« zastoka obupno.

Nakrat se zaslišijo koraki. Nekdo prihaja! Upljivo gleda Matevž proti strani, od

koder se slišijo koraki in zagleda moža v dolgi rujavi kuti, ki je prihajal proti njemu.

»Mož, sveti mož, pomagajte mi!« zakliče s prosečim, slabotnim glasom. Menih se približa. »Kaj pa je, da tako stokaš?« — »Umrli bom, gospod. Oh, rešite me, da ne izgubim večnega življenja. Spovejte me!« Menih mu pregleda rane in jih za silo obveže. »Ali bi ne bilo bolje, da pokličem ljudi, in bi te spravili v bližnjo vas, da bi te ondi polagoma prevideli?« — »O gospod, ni časa, brž, brž, jaz umiram!«

Duhovnik poklekne zraven njega. Njegovo mlado lice kaže že moško resnost. Že je bolnik pri kraju z obtoževanjem in menih moli na tihoma zraven njega. Ali zdajci se še enkrat nagne k duhovniku, še mu nekaj pripoveduje. Strme mu zre duhovnik v obraz, na obličju mu je brati, da so ga zadnje besede bolnikove zelo ganile.

»Vi ste moj oče?« reče potem. »Moj Bog, kako ste do tega prišli! Potolazite se in pogledajte. Tu pred vami stoji vaš Tomaž, sedaj oče Pavel. Božja volja je, da vam prinesem zadnjo tolažbo.«

Začuden je zrl bolnik v duhovnika; ali je res, ali se mu le sanja. »Tomaž, ti si, Tomaž, katerega sem tako grdo odgnal od hiše. Ali mi moreš odpustiti?« — »Davno

je že odpuščeno. Saj je bila to božja volja v prid meni in vam.«

Bolnik se je čutil sedaj močnejšega, menih mu je pomagal na noge. Počasi sta prikorakala v vas. Prišla sta do prve, nekdanje Kruljčeve hiše. Le na menihovo prošnjo je sprejel novi gospodar bolnika v hišo ter mu dal pripravno posteljo.

»Tomaž«, prosil je Kruljc, »povej mi vendar, kako si prišel do tega stanu in kako se ti je godilo po svetu, odkar si odšel. Povej mi, potem bom lažje umrl.« In menih začne pripovedovati:

»Ko sem tisto popoldne pasel živino na senožeti pri cesti, se ustavi na cesti voznik s precej obloženim vozom in me vpraša, če hočem z njim, ker bi potreboval jednega taklega. Jaz sem mu odvrnil, da rad, samo bojim se, da bi me očem ne pretepal. »Kako pa te bode lasal, ako odideš z menoj. Dobil boš lepe konje in voz ter se vozaril od mesta do mesta.« Meni so bile te besede po volji in pustil sem vse ter šel z njim. Prišla sva na Gornje Štajersko, kjer sem obiskoval samostansko šolo. Ker sem se — kakor vsak Slovenec — lahko učil, so me radi imeli. Menihi so zatorej prosili voznika, naj me pusti v samostanu, ker imam dober talent. Meni pa se je življenje v samostanu prikupilo in rad sem ostal tam. Dokončal sem

so morali proglas ustaviti. — Morda vest v tej obliki ni povsem resnična, dokazuje pa vendar le, da iščejo naslednika in bi ga radi našli v kraljičinem bratu.

Na Balkanu. Dočim zatrujejo evropski listi, da se ustaja v Macedoniji bliža koncu, oziroma, da je popolnoma ponehala, poročajo od bolgarsko-macedonske meje ravno nasprotno. Vsakega dne se vrše krvavi spopadi med ustaši in turškimi četami. Tostran Vardarja pazijo ustaši na vsako gibanje turških čet, katere si ne upajo napredovati. Turki se ne spuščajo v nobeno bitko, ako niso vsaj tri do štirikrat tako številni, nego nasprotna ustaška četa. Radi tega uprizore Turki pravo klanje tam, kjer slučajno zmagajo. Oni pobijajo vse žive in ranjene ustaše, ki so jim prišli v pest. Svoj srd kažejo Turki posebno nad pravoslavni cerkvami, katere rušijo in požigajo. Poleg tega more žene, starce in otroke.

Rusija ljubi vse enako. Ruski list »Novosti« piše, da ruska uradna politika dela na to, da bodo varovane koristi vseh slovanskih narodov na Balkanu.

Napad na belgijskega kralja. Ko so se vračali v soboto člani kraljeve rodbine od mrtvaške maše, ki se je vršila v spomin obeh zadnjih belgijskih kraljic, streljal je anarhist Rubino trikrat v yozove. Orožniki so napadalec takoj prijeli ter ga le s težavo rešili, da ga ni razjarjena množica raztrgala. Napadalec je povedal, da je Italijan, rojen v Pinaru pri Neapolju leta 1859. ter je po poklicu knjigovodja. Prišel je iz Londona v Bruselj, in kakor pravi, le dela iskat. Iz spisov pa, ki so jih zaplenili v njegovem stanovanju, je razvidno, da je bil član anarhistične družbe ter najbrže določen, da izvrši umor. Ko je začel izpovedovati: »Bil sem nesrečen in pri pogledu na toliko bogastvo...« Dalje ni mogel govoriti, ker ga je množica preupila, ki je klicala: »Smrt napadalcu! Živel kralj!« Strel je zadel šele tretji voz, v katerem je sedel adjutant grof d' Qultremont z dvornimi damami. Grof je na licu lahko ranjen. Napadalec je sam priznal, da je meril na prvi voz, v katerem so sedeli: kralj Leopold, prestolonaslednik grof Flandern ter princesinji Albert in Klementina. Konji so baš v onem trenutku poskočili, in tako je zadel šele tretji voz. Nadalje je povedal, da je hotel že v Gudula-cerkvi med mašo streljati nad kralja, pa se je zbal, da bi zadel vojake. Dasi napadalec trdi, da ni imel somišljenikov, so ljudje videli zraven njega še enega moža, ki je v gnječi izginil ter najbrže tudi vzel s seboj revolver, ki ga niso mogli

svoje študije in tako postal duhoven. Odslej naprej sem si vedno želel, videti svojo mater. Prosil sem dopusta in ga tudi dobil nekaj tednov. Hitel sem domov — in glej! Bog je blagoslovil moj namen. Sicer nisem našel matere več, pa našel sem spokorjenega grešnika in mu prinesel tolažbo.

Menih je končal. Solze so igrale bolniku v obeh. Sedaj so prišli s sv. obhajilom in eno uro potem je ugasnila luč njegovega življenja. V tuji, pa vendar nekada domači hiši je umrl, in Tomaž, katerega je s svojim grdim ravnanjem odpodil, mu je zatisnil oči. Pogreba se je udeležilo mnogo vaščanov in drugih ljudi. Tomaž, pater Pavel, pa se je povrnil nazaj. Ni videl več matere, pa videl je spokornika očma in mu prinesel zadnje tolažilo. Čudna so pota Gospodova!

Smešničar.

Modri govorniki! Nekega dne pridejo brenkači h kmetu ter se hočejo izkazati s svojim izvrstnim brenkanjem. Po dokončani igri reče kmet brenkačem: »Igrate kot David, le tako lepo ne!« »Vi pa govorite kot Salamon, le tako modro ne«, odrežejo se brenkači.

nikjer najti. Kralj je bil očitno prestrašen ter se je takoj odpeljal v Groenendal.

Dopisi.

Iz Ljutomera. (Šola v Podgradju.) Zadnji »Gospodar« je prinesel poročilo, da se snuje nova šola na Podgradju. Pametnemu človeku bi se to zdelo nemogoče; in res tudi pri nas od začetka tega nihče ni hotel verjeti. Pa kdor pozna nekaj onih veljakov, ki hočejo nositi zvonec v nekaterih resnicah, se temu ne bo čudil. Na Podgradju je več takih, v Stročjivesi pa komandira prejšnji predstojnik Vršič. Ta človek pa ne zasluži, da bi ga narodni možje s Pristave in Stročjivesi še dalje poslušali, zakaj on je ob svojem času vsakemu naklonjen. Danes je posilnimec, to razodeva njegova imenitna uradna nemščina. Jutri je liberalec, to je pokazal pri zadnjih volitvah, ko se je na vse grlo drl nad dukovniki. No in včasih je tudi klerikalec, to je pokazal pri zadnjih državnozborskih volitvah, ko je bil do zadnjega na strani Hribarjevi, a potem, ko je videl, da tam ne bo zmage, volil Žičkarja in po tega zmagi najbolj zabavljaj volilec Hribarja. — To je eden tistih mož, ki delajo za šolo na Podgradju, in tam je še več takih, katere bomo tudi ljudstvu naznanili, da bodo vsi vedeli, kakšni so ti prijatelji, ki jim hočejo usiliti šolo nad Podgradju; da bodo tudi vsi murski Slovenci znali, kdo koplje grob slovenskemu narodu v Ljutomeru, da bodo vsi znali, kdo so tisti pomagači ljutomerskih nemškutarjev, kdo skrivni pristasi »Štajerčevi«.

Od Save. (Po volitvah.) Polegli so že burni volivni valovi, ko se je po izgubljeni brežiški bitki oglašil rajhenburški Harambascha, da zmaga vsaj v »Narodu« po svoje. Hu, vr... (da govorimo po harambaschko), to nas je posekal, kar sapa nam je zastala, že spet je ti bogve kolikokrat ubit klerikalni zmaj. Celih 14 dni so pripovedovale razne moške in ženske babe, da so slišale iz ust Harambasche, da ta piše, res piše za tiste »strašne« ljubljanske cajtenge. Ko je »kapa imela najdaljši cof«, je pa bilo vse gotovo in na dan je prilezla farbarija, tako nemuna, kakor dolga. V dolgoveznih, brezkončnih stavkih so nekdanji pisatelj očka Harambascha dokazali, da so poleg ali ravno vsled nemškutarsko-liberalnega mišljenja sila učeni in pa tudi sila nelepih manir, če se sme o visokem gospodu tako reči. Le poglejte besede: konjunktura, Trimurti, bramabagirati; teh niti »narodni naprednjaki« niso umeli, ker se na univerzi niso srečavali s Harambascho. To je bolj učeni delj dopisa; iz drugega manj učenega pa naj sledi ta-le zbirka: žegnani resnicoljub, podrepnik, fajmoštrov škorenj, črnosuknarji, katoliški dohtar, črna internacionala, nerazsodna kreature, naduti ultramontanci, ultramontanček, sv. osebe, nadbogova, sv. oča Brahma, farska nadutost, maziljena gospoda, črna garda, sv. žlindra, tonzurirani gospod, lažnivi farovski zelnik, rimski hlapček, žegnani dopisnik, katoliški pop, ožlindrana vera, farska družba, božji hlapček, žegnana vrečica, farski žakelj, božji beraček, rimski podložnik, božja gospoda, pes... Ne zameri, ljubi bralec, da si bral te Harambaschine ocvirke, ker nisi vaju v tem listu kaj temu podobnega brati; uvidi le, na kaki stopinji omike je liberalizem sploh in ta kranjski liberalec posebej, ki si hoče iz tukajšnjih prebivalcev vzgojiti »narodne naprednjake«, o katerih se pa mora častno izreči, da se še davno niso ponižali do takih surovosti. Večina omenjenih psovk leti na »žeganega resnicoljuba«, ki ga privandran dopisnik po svoji lastni pameti ima za edino možnega dopisnika listov, ki pa se za Harambascho zmeni tako malo, kakor za sicer zanimivo vprašanje, ali se je kaj bolj prikupila usiljiva harambaschka dvojica »narodnim naprednjakom« sedaj, ko imajo 10 podarjenih istisov »farbarije« v rokah. V tem listu le mimogrede v šali omenjena mošt in

Glazar sta povzročila, da se naš duhoviti liberalec resno bojuje z njima tako, kakor se je zaganjal nekda nek vitez v veterne mline. S tem le kažete, Harambascha, da dozorevate za že itak zaželjeni penzijo, katerega Vam privoščimo magari na Savi, kjer Vas še čakajo spomini nekdanjega praktičnega liberalizma. Danes smo govorili z Vami bolj v Vašem jeziku, da nas bolje razumete; kadar se pa boste povzpeli vsaj do olike svojega zadnjega uslužbenca, bomo Vas kot resnega človeka upoštevali — dotlej pa bomo molčali in se tudi Vašim bodočim divjim napadom le iz srca smejali.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Celjska slovenska gimnazija. O prostoru za novo celjsko slovensko gimnazijo se slišijo čudne, naravnost škandalozne reči. Mi še nočemo danes naravnost govoriti, ker še pričakujemo nekaterih obvestil iz Dunaja. Toda celjskim Slovincem polagamo na srce, da se stvar javno in brezobzirno uredi na korist slovenski stvari, četudi bi morali obležati nekateri »rodoljubi« kot politični mrtveci na pozorišču.

Imenovanje. Naš rojak g. Josip Bučar v Sarajevu, je imenovan c. in kr. intendantom v področju 15. voja. Poštni oficijal v Gradcu gosp. dr. I. Debelak je imenovan poštним koncipistom v Zadru.

Častnim članom je imenovalo »Hrvat. pievačko društvo Trebevič« v Sarajevu tamošnjega starosta Slovencev, gosp. profesorja Jakoba Žnidaršiča.

Premeščen je naš štajerski rojak gosp. profesor Lilek iz Sarajeva v Zader.

Spremembe v politični službi. Komisar okrajnega glavarstva v Slovenjemgradu R. Schaffenrath je prestavljen na Ptuj; na njegovo mesto pride namestniški koncipist dr. A. Breschar iz Gradca.

Poroka. Dne 17. novembra so se v Petrovčah poročili g. Vinko Strgar, c. kr. rudarski komisar z gospico Irmo Kuček, in g. dr. Hinko Šuklje, prakt. zdravnik z gospico Gizelo Kuček. Bilo srečno!

V Trbovlje je premeščen iz Matulj pri Opatiji postajni načelnik g. Emerik Malovrh.

Blagoslovljenje nove šole. Iz Dobove nam poročajo: Nova šola, sestrazrednica, je bila 13. t. m. v navzočnosti kraj. šol. sveta, učiteljstva, šolske mladine in mnogobrojnega ljudstva slovesno blagoslovljena in otvorjena. Šola stane 26.000 kron.

Požar. Danes teden 13. t. m. okoli 10. ure dopoldne je začela goreti kolarnica gosp. Jageriča v Selnici ob Dravi ter je popolnoma zgorela kolarnica in zraven gospodarsko poslopje. Škode je okoli 2200 kron. Posestnik je bil zavarovan.

Ponesrečil. V nedeljo 16. t. m. ob pol dvanajsti uri pred-polnočjo je padel iz poštne vlaka pri Orehovi vasi pri Mariboru Andrej Ogrinc, mizarski pomočnik, 30 let star, doma iz Požege, obč. Jesenca. Glavo mu je popolnoma razbilo. Prepeljali so ga v mrtvašnico v Slivnici.

Naznanilo obnovenja od trtne uši uničenih vinogradov. Ces. kr. finančno deželno ravnateljstvo za Štajersko javlja ces. kr. namestništvu z dopisom z dne 26. febr. t. l. št. 5199, da je pri pregledbi poslov razvidnostnih uradnikov zapazilo, da oddana naznanila o izvršeni obnovi vinogradov, katere je bila uničila trtna uš in pa o zemljiščih, katera so se odmenila v vinograde, ki pa dosedaj še niso bila nasajena s trsjem, v mnogih slučajih po številu niso v nikakem razmerju z dejansko izvršenimi obnovljenimi, oziroma na novo nasajenimi vinogradi. Pri zadeti zemljiški posestniki, kateri hočejo po izvršitvi ukazih dovoljene ugodnosti popolnoma doseči, morajo taka naznanila poprej